

Stade for sit gode Navn og Rygte kan tage Initiativet og maasse finde en Afvisning hos England eller de Maagter, der mest og nærmest ere interesserede deri. Men jeg vil dog sige yderligere, at selv om vor Regering ikke gik direkte til Stormagterne og bad dem tage fat paa Sagen, saa er der dog en anden Vej; thi samme Interesse som vi som en lille Stat og et lille Folk, der skal og bør være neutralt under saadanne Begivenheder, have, samme Interesser have alle smaa Stater, og vor Regering havde dog den Vej først at gaa til de andre smaa Stater Norge, Sverige, Holland, Belgien og Portugal m. m. Der kunde den være temmelig sikker paa at finde Tilslutning, og naar alle Smaastater sluttede sig sammen, vilde det maasse lyde lidt kraftigere i deres Øren, der have den afgørende Stemme i den europæiske Koncert. Jeg skal endnu kun sluttelig til den højtærede Konseilspræsident, som har vist os den Væe, at gaa sin Vej sige.

Formanden (Høgsbrø): Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det er Finanslovens Behandling i Landsstinget, som har gjort det nødvendigt for Konseilspræsidenten at forlade Salen.

Forespørgeren (Bluhme): Jeg bøjer mig naturligvis for de udtalte Ord og erkender, at Finansloven i den danske Rigsdag har en saa stor Betydning, at det selvfølgelig er nødvendigt, at Ministeren maa være der til Stede, men selv om Ministeren er heroven paa, vil han vel kunne saa det at vide, hvis han bryder sig om det. Jeg skal da kun sige, at det var en dansk Minister, N. P. Bernstorff, der knyttede sit Navn til den første Begyndelse til denne Sags Fremme. Han vil staa nævnet til enhver Tid som Opbyggelsesmanden til de første humane, civiliserede Skridt til at begrænse Krigens Onde paa Søen. Det var hans Forordninger, de af ham udtalte Sætninger, der nøjagtig ere gengivne i denne Deklaration i Parisertraktaten, og det vilde være en udbøelig Hæder for den anden danske Minister, om han kunde føre Tanken videre og saa fastslaaet det store, smukke civilisatoriske Fremstridt, at privat Ejendom for Fremtiden er sikret paa Søen som paa Landjorden. Den højtærede Minister lod ikke til at være synderlig sympatetisk for denne Tanke.

Bajer: Jeg skal begynde med at takke den ærede Forespørger, fordi han har bragt denne meget vigtige Sag til Forhandling. Jeg har saa meget mere Grund til at takke

ham først, da flere, som jeg haaber, ville tage Ordet, fordi det Hverv at bringe denne Sag frem, var lagt tillige paa mine Skuldre, men jeg føler, at han paa Grund af sin tidligere Stilling var særlig egnet til at bringe den frem.

Det var under den interparlamentariske Konference i Bern i August sidste Aar, at der blev vedtaget en Beslutning om, at de Medlemmer af forskellige Rigsdage, som vare til Stede, skulde søge at bringe Sagen til Forhandling i de Rigsdage, hvortil de hørte, og opfordre Regeringerne til at bringe til Anerkendelse gennem interparlamentariske Konferencer den folkeretlige Grundlæggning om privat Ejendoms Ukrænkelighed til Søen i Krigstid; og det er mig bekendt, at denne Sag har været fremme i flere Rigsdage i denne Vinter. Det nyeste Referat, jeg har modtaget, er, hvad der foresaldt i det rumænske Senat den 30te Januar, da den Mand, der var Ordfører for den parlamentariske Komite i den rumænske Rigsdag, den tidligere Minister og Vicepræsident i Senetet, Urechia, stillede en Forespørgsel til Udenrigsministeren. Den indeholdt omtrent det samme som den Forespørgsel, der i Dag er rettet til den højtærede Konseilspræsident. Den rumænske Udenrigsminister, Sahovary, svarede paa dette Punkt, at han var rede til at slutte sig til enhver Bestræbelse for en europæisk Kongres, der vilde indskrive denne Grundlæggning i Folkeretten. Og inden han udtalte sig saaledes, sagde han: „Vi sluttede os af hele vort Hjerte til de Ønsker, der udtales af de interparlamentariske Konferencer, og vi ønske, at disse snart maa blive besøgte af de europæiske Parlamenters Flertal.“ Det maa maasse være mig tilladt at fremdrage denne indledende Bemærkning af den rumænske Udenrigsminister, fordi Spørgsmaalet om interparlamentariske Konferencer i disse Dage, især i Landsstinget, har spillet en vis Rolle. — Endvidere har Sagen været for i de hollandske Kamre, hvor et meget dygtigt, fremragende Medlem af den interparlamentariske Konference i Bern, Rahusen, har bragt det frem i første Kammer og to andre Medlemmer i andet Kammer. Naar den ærede Forespørger har mindet om — og med Rette — at Danmarks Navn er med Væe indskrevet i Historien paa Grund af, hvad tidligere Ministre, navnlig N. P. Bernstorff, have gjort i den Henseende, saa skal jeg gøre opmærksom paa, at Danmark allerede tidligere har begyndt en Kamp for denne Grundlæggning, og at Historien i saa Henseende kan føres 200 Aar tilbage i Tiden. Der blev nemlig i Halvfemsenerne i det 17de Hundreaar sluttet nogle Traktater mellem de nor-